PEYGAMBERLERE İNANIYORUM

İÇİNDEKİLER

PEYGAMBERLERE İMAN

HAZRETİ ÂDEM'DEM EFENDİMİZE PEYGAMBERLER

SON PEYGAMBER HAZRETİ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

Ben Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inandım. Öldükten sonra diriliş haktır. Allah'tan başka ilâh olmadığına, Hazreti Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederim.

PEYGAMBERLERE İMAN

İŞİTTİK VE İTAAT ETTİK

Yüce Mevla, Kur'ân-ı Kerîm'de buyurdu ki:

"Peygamber, Rabbi tarafından kendisine ne indirildi ise ona iman etti, müminler de! Onlardan her biri Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman etti. 'O'nun resûllerinden hiç birini diğerinden ayırt etmeyiz.' dediler ve eklediler: 'İşittik ve itaat ettik ya Rabbenâ, affını dileriz, dönüşümüz Sanadır.'" (Bakara sûresi, 285. âyet)[1]

RESÛL VE NEBİ

Allah Resûlü bir gün sahabilerine şöyle dedi:

– Risâlet ve nübüvvet kesildi. Benden sonra Nebi ve Resûl gelmeyecektir.[2]

Sonra devam etti:

– Benimle benden önceki diğer peygamberlerin misali, şu adamın misali gibidir: Adam mükemmel ve güzel bir ev yapmıştır, sadece köşelerinin birinde bir kerpiç yeri boş kalmıştır. Halk, evi hayran hayran dolaşmaya başlar ve o eksikliği görüp "Bu eksik kerpiç konulmayacak mı?" der. İşte ben bu kerpicim, ben peygamberlerin sonuncusuyum.[3]

BUNDAN SONRA PEYGAMBER YOK

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu:

– İsrail oğullarını Peygamberler idare ediyorlardı. Bir peygamber ölünce, onun yerine ikinci bir peygamber geçiyordu. Ancak, benden sonra peygamber yok. Ama ardımdan halifeler gelecek ve çok olacaklar.

Orada bulunanlar:

– Onlar hakkında bize ne emredersiniz, diye sordular.

– Önceki biatinize (verdiğiniz oya, söze) doğruluk gösterin. Onlara haklarını verin. Onlar, üzerindeki haklarınızı eda etmedikleri takdirde, kendilerinden değil Allah'tan isteyin. Çünkü Allahu Teâlâ, idareleri altındakilerin hukukunu onlardan soracaktır, buyurdu.[4]

BÜTÜN İNSANLARA

Cenâb-ı Hak Nisa sûresinde şöyle buyurdu:

"Ey insan! Sana gelen her iyilik Allah'tandır. Başına gelen her fenalık ise nefsindendir. Ey Resûlüm! Seni bütün insanlara elçi gönderdik. Allah'ın buna şahit olması yeter de artar. Kim Resûlullaha itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur. Kim itaatten yüz çevirirse aldırma, zaten seni üzerlerine bekçi göndermedik ki!" (Nisa sûresi, 79. ve 80. âyetler)[5]

PEYGAMBERLERİN MİRASI

Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– Kim bir ilim öğrenmek için gayret gösterirse Allah, onu cennete giden yollardan birine koymuş demektir. Melekler, ilim öğrenenden memnun olarak kanatlarını onların üzerlerine koyarlar. Gökte ve yerde olanlar ve hatta denizdeki balıklar âlim için istiğfar ederler. Âlimin ibadet eden üzerindeki üstünlüğü, dolunaylı gecede gökteki ayın diğer yıldızlara üstünlüğü gibidir. Âlimler peygamberlerin mirasçılarıdır. Peygamberler, para ve mal miras bırakmazlar ama ilim miras bırakırlar. Kim de ilim elde ederse, bol bir nasip elde etmiştir.[6]

MÜJDECİ VE UYARICI OLARAK

Allahu Tealâ Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmaktadır:

"Biz Peygamberleri sadece müjdeci ve uyarıcı olarak gönderiyoruz. O hâlde kim iman eder, kendisini ve işlerini düzeltirse onlara asla korku yoktur. Onlar hiçbir üzüntüye maruz kalmayacaklardır." (En'am sûresi, 48. âyet)[7]

SENDEN ÖNCE

Allah (celle celâlühü) yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'de buyurdu ki:

"Biz senden önce de ancak kendilerine vahiy gönderdiğimiz birtakım erkekleri peygamber gönderdik. Şayet bilmiyorsanız, bunu bilenlere sorunuz. Biz onları, yiyip içmeyen bedenden ibaret kılmadık. Hem dünyada onlar ebedî olarak da kalmadılar. Sonra onlara verdiğimiz sözü yerine getirdik. Onları ve beraberlerinde bulunan dilediğimiz kullarımızı kurtardık, haddi aşanları ise helâk ettik. Muhakkak ki hayatınız için gerekli notları içeren, size şan ve şeref sağlayan bir kitap indirdik. Neden düşünmüyorsunuz?" (Enbiya sûresi, 7-10. âyetler)[8]

KİMLERDİR

Efendimiz Aleyhisselâma "Büyük peygamberler kimlerdir?" diye soruldu. Peygamber Efendimiz de görevlerinde kararlı, kâfirlerin engellemelerine karşı sabırlı, azim sahibi büyük peygamberlerin beş tane olduğunu açıkladı ve Yüce Allah'ın buna Kur'ân'da şöyle işaret ettiğini söyledi: "Bir vakit Biz peygamberlerden, kuvvetli bir söz almıştık: Senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan ve Meryem'in oğlu İsa'dan." (Ahzab sûresi, 7. âyet)[9]

DİNÎ İNANCI ÖLÇÜSÜNDE

Rahmet Peygamberi Sevgili Peygamberimize bir gün ashabı sordu:

– Ey Allah'ın Resûlü! İnsanlardan kimler en çok belaya uğrar, bela ve musibet ile imtihan edilir?

Efendimiz Aleyhisselâm şöyle cevap verdi:

– Peygamberler, sonra büyüklükte onlara yakın olanlar. Kişinin, dini inancı ölçüsünde belası da şiddetli olur. Şayet dininde zayıflık varsa, Allah onu da diyaneti oranında imtihan eder. Bela, kulun peşini bırakmaz. Ta ki o kul, hatasız olarak yeryüzünde yürüyünceye kadar.[10]

PEYGAMBERLERLE BERABERLİK

Gönüller Sultanı Efendimiz buyurdular ki:

– Güvenilir olan ve doğruluktan ayrılmayan ticaret ehli, cennette peygamberler, sıddıklar, şehitler ve iyilerle beraberdir.[11]

FAZİLET FARKI

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) cenneti anlatırken şöyle buyurdular:

– Cennet ehli, odalarda kalanları görürler. Tıpkı, ufukta doğudan batıya giden inci gibi parlak yıldızları gördüğünüz gibi. Aralarındaki fazilet farkı, cennet odalarındakileri böyle yukarıda gösterir.

Bunun üzerine sahabiler:

– Ey Allah'ın Resûlü! Bu söylediğiniz, peygamberlerin makamı olmalı, başkaları oraya ulaşamamalı, dediler.

Peygamber Efendimiz:

– Hayır! Nefsim kudret elinde olan Zat'a yemin olsun ki! Odalarda kalanlar peygamberler değiller, Allah'a inanan ve peygamberleri tasdik edenlerdir, buyurdular.[12]

PEYGAMBERLİK SEMASI

Hazreti Musa Aleyhisselâm, miraçta Peygamber Efendimize "Ümmetimden öyle insanlar gelecek ki benden evvel gelseydi peygamberlik semasında görürdünüz." sözünü hatırlattı ve:

– Ya Muhammed! Bu sözüne delil isterim, dedi.

Peygamber Efendimiz, İmam-ı Gazali Hazretleri'ni çağırdı ve o da ruhaniyeti ile geldi. Hazreti Musa ona:

– Sen kimsin, diye sorunca İmam-ı Gazali:

– Abdullah oğlu, Ahmet oğlu… diyerek bütün şeceresini saydı ve sonunda Gazali dedi.

Hazreti Musa:

– Niçin bu kadar uzattın, baştan söyleseydin ya Gazali diye, deyince İmam-ı Gazali Hazretleri şöyle cevap verdi:

– Ya Musa! Allahu Tealâ, Tûr Dağı'nda sana "O elindeki nedir?" diye sorunca, sen hemen "Asadır." demedin. "Ya Rabbi ben bunu şuralarda kullanırım, bu şundan yapılır." diye anlattıktan sonra "Bu asadır." dedin.

Hazreti Musa:

– Ben o zaman Rabbimle konuşuyordum, o konuşmayı uzatabilmek, o fırsatı değerlendirmek için öyle söyledim, diye cevap verdi.

Bunun üzerine İmam-ı Gazali:

– Ya Musa! Sen öyle bir fırsatı değerlendirmek için sözü uzatırsın da ben, Allah'ın azim sahibi bir peygamberi ile konuşma şerefine ermişken hiç sözü kısa tutar mıyım, deyince Hazreti Musa Aleyhisselâm:

– Ya Muhammed, sözünde haklıymışsın, dedi.[13]

HAZRETİ ÂDEM'DEN EFENDİMİZE PEYGAMBERLER

NURDAN SÜTUN

Hazreti Âdem ile Hazreti Havva, cennetten yeryüzüne indirildikleri zaman bir süre ayrı kaldılar ve daha sonra Arafat Dağı'nda buluştular. Beraberce batıya doğru yürüyüp Kâbe'nin bulunduğu yere geldiler. Bu sırada Hazreti Âdem, bu buluşmaya şükür olmak üzere Rabbine ibadet etmeyi arzu etti ve cennette iken etrafında tavaf ederek ibadet ettiği nurdan sütunun tekrar kendisine verilmesini istedi. Allah'ın lütfuyla cennetteki nurdan sütun orada görününce Hazreti Âdem, onun etrafında tavaf ederek Allah'a ibadet etti ve Sübhâneke duası ile Allah'ı tesbih etti.

Bu nurdan sütun, Hazreti Şit zamanında kaybolup insanların günahları sebebiyle simsiyah kararınca yerinde siyah bir taş kaldı. Bunun üzerine Hazreti Şit Aleyhisselâm, onun yerine taştan dört köşe bina yaptı ve o siyah taşı da binanın bir köşesine yerleştirdi. İşte bugün Hacerü'l-Esved diye

bilinen siyah taş odur. Peygamberimiz, yeryüzünde Yüce Allah'ı anmak için yapılan ilk binanın işte bu Kâbe olduğunu bildirdi.

Nuh tufanında bu bina, kumlar altında kalınca yeri kayboldu ve uzunca bir süre gizli kaldı. Sonra Hazreti İbrahim, Allah'ın emriyle Kâbe'nin bulunduğu yere gitti ve oğlu İsmail Aleyhisselâmı annesi Hacer ile birlikte oraya yerleştirdi. Daha sonra İsmail Aleyhisselâm ile beraber Kâbe'nin bulunduğu yeri kazıp, Hazreti Şit Aleyhisselâm tarafından yapılan binanın temellerini buldular ve o temellerin üzerine bugün bulunan Kâbe'yi inşa ettiler.

Kur'ân-ı Kerîm'de buna şöyle işaret edilmektedir: "Bir zamanlar İbrahim ile İsmail, Kâbe'nin temellerini yükseltiyor ve şöyle diyorlardı: 'Ey bizim Kerim Rabbimiz! Yaptığımız bu işi kabul buyur bizden! Hakkıyla işiten ve bilen ancak Sen'sin.'" (Bakara sûresi, 127. âyet)[14]

SEVİNİR VE AĞLAR

Miraç gecesi Peygamber Efendimiz, Hazreti Âdem ile karşılaşmış ve ona selâm vermişti. O da Allah Resûlünü "Merhaba ey değerli oğul, merhaba ey değerli peygamber." diyerek karşılamıştı.

Hazreti Âdem'in sağında ve solunda geniş bir yer kaplayan karaltılar vardı. Sağ tarafa baktığında yüzünde memnuniyet beliriyor ve gülüyor, soluna bakınca üzülüyor ve ağlıyordu. Peygamber Efendimiz oradan ayrılınca Cibril-i Emin'e:

– Hazreti Âdem niçin ağlıyor, diye sordu.

Cebrail Aleyhisselâm:

– Sağında ve solunda bulunan karaltılar çocuklarının ruhlarıdır. Sağ tarafta bulunanlar cennet ehli olanlardır, solundakiler cehennemlik olanlardır. Sağına bakınca sevinir, soluna bakınca ağlar, dedi.[15]

DAVUD KARDEŞİME

Peygamber Efendimiz sahabilerine şöyle anlatmıştı:

"Âdem Aleyhisselâm, Hazreti Davud'un ömrünü kırk sene olarak görünce Yüce Mevla'dan:

– Ey Rabbim onun ömrünü uzat, isteğinde bulundu.

Yüce Allah:

– Bu ona takdir edilmiş olandır, buyurunca Hazreti Âdem:

– Ey Rabbim, ben Davud kardeşime kendi ömrümden altmış sene verdim, deyince Yüce Allah:

– Senin bu isteğini yerine getirdim, buyurdu.

Sonra Âdem Aleyhisselâm cennete yerleştirildi. Allah'ın dilediği kadar orada kaldı ve daha sonra cennetten yeryüzüne indirildi. Hazreti Âdem Aleyhisselâm, burada kendi ecelini yıl yıl sayıp

hesaplamıştı. 940 yaşında ölüm meleği gelince Hazreti Âdem ona:

– Acele ettin, erken geldin. Bana bin yıl ömür takdir edilmişti, dedi.

Melek:

– İyi ama sen, altmış senesini oğlun Davud'a vermiştin, dedi.

Ne var ki Âdem bunu unuttu, zürriyeti de unuttu. Âdem hata işledi, zürriyeti de hata işledi. O günden itibaren yazı ile belgeleme ve şahitlik emredildi."[16]

TUFAN TAMAM OLUNCA

Allahu Tealâ, Nuh Aleyhisselâmı kavmine bir Peygamber olarak gönderdiği vakit Hazreti Nuh, kavmine Allah'ı yıllarca anlattı. Ancak kavminin çoğu onu dinlememişti. Hakaret ettiler, alaya aldılar.

Hazreti Nuh kavmine:

– Ey kavmim! Allah'a ibadet edin! O Allah ki sizin için O'ndan başka kendisine ibadet edecek, kullukta bulunacak hiç bir ilâh yoktur. Emin olunuz ki Allah'ı tanımadığınız takdirde, üzerinize büyük bir günün azabının gelmesinden korkuyorum, dedi.

Ancak kâfirler:

– Ey Nuh! Yoksa o azabı sen mi uydurdun, diyorlardı.

Bunun üzerine Nuh Aleyhisselâma, Hazreti Allah tarafından vahyolundu ki:

– Bizim kontrolümüz altında ve vahyettiğimiz talimat dairesinde bir gemi yap!

Bu ilâhî emir üzerine Nuh Aleyhisselâm gemiyi yapmaya başladı. Kavmi "Hani peygamberim diyordun, işi marangozluğa bozdun." diye onunla eğleniyordu. Nihayet Allahu Teala'nın emri geldi ve gemi hareket edip yeryüzünden su kaynayıp fışkırmaya başladığı zaman Allahu Tealâ Nuh Aleyhisselâma:

– Şimdi geminin içine her hayvan türünden erkekli dişili ikişer eş ile haklarında helâk hükmü verilmiş olanları hariç olmak üzere aileni, bir de iman edenleri al, buyurdu.

Zaten beraberinde iman eden pek az insan vardı. Üç bölümden ibaret olan geminin alt kısmına çeşitli hayvanlar, orta bölüme kuşlar, üst kısmına ise insanlar yerleşmişti. Bir süre sonra gemi, içindekilerle beraber dağlar gibi dalgalar içinde akıp gidiyordu. O sırada Hazreti Nuh, ayrı bir yere çekilmiş olan oğluna:

– Ey çocuğum! Gel benimle gemiye bin! Kâfirlerle beraber olma, diye seslendi.

Oğlu:

– Beni sudan koruyacak bir dağa sığınacağım, diye cevap verince Hazreti Nuh:

– Bugün Allah'ın helâk emrinden koruyacak hiçbir kuvvet yoktur. Ancak O'nun merhamet ettiği kurtulur, der demez birden oğlu ile aralarına dalga giriverdi.

Böylece o da boğulanlardan oldu.

Tufan tamam olunca Allahu Tealâ tarafından yere "Ey arz suyunu yut!", göğe de "Ey sema suyunu kes!" emri verildi. Ve su çekildi, emir de yerine getirildi. Gemi de Cûdî dağı üzerine oturdu. Gemidekiler, Allah'ın yüce ismini söyleyerek gemiden indiler. Gemiden indikleri gün, Muharrem ayının onuncu gününe rastlayan Aşûre günüydü. O gün Hazreti Nuh, Yüce Allah'a hamd ve şükür niyetiyle oruç tuttu.[17]

ALLAH'A İTAAT ÜZERE

Yüce Allah Kur'ân-ı Kerîm'de buyurdu:

"Gerçekten İbrahim; hak dine yönelen, Allah'a itaat üzere bulunan tek başına bir ümmet, bütün hayırlı hâlleri kendinde toplayan bir önder idi. O hiçbir zaman müşriklerden olmadı.

Allah'ın nimetlerine şükreden bir zat idi. Çünkü Allah, onu seçmiş ve doğru yola iletmişti.

Biz ona dünyada iyilik verdik. Elbette o, ahirette de salihlerden olacaktır. Sonra da sana vahyettik ki: Doğru yola yönelerek İbrahim'in dinine tâbi ol, zira o müşriklerden değildi." (Nahl sûresi, 120-123. âyetler)[18]

GÜL BAHÇESİNE DÖNÜŞEN ATEŞ

Nemrut, kendisinin ilâhlığını kabul etmeyen İbrahim Aleyhisselâm ile yaptığı bütün tartışmalarda yenilen gururunu okşamak için İbrahim Aleyhisselâmı büyük bir ateşte yakmaya karar vermişti. Günlerce dağlardan odunlar toplandı. İbrahim Aleyhisselâm, ateşin tam kızıştığı anda elleri ve kolları bağlı olarak mancınıkla ateşin içine atılacaktı.

Yüce Allah meleklere:

– Eğer bir ihtiyacı varsa ve sizden yardım isterse yardım edebilirsiniz, demişti.

İbrahim Aleyhisselâm meleklere:

– Benim size bir ihtiyacım yok, demekle yetindi.

Bir süre sonra ikinci bir melek geldi ve şöyle dedi:

– Ey İbrahim! Rabbin tarafından rüzgârlara tayin edilen melek benim. Arzu edersen bu ateşi rüzgârla hemen kaldırıp götürebilirim.

Hazreti İbrahim'in ona verdiği cevap da aynı oldu. Daha sonra ellerini açtı. Şöyle dua etti:

– Allah'ım! Semada ve yerde tek olan Sensin. Sana benden başka ibadet eden bir tek fert yok! Senden başka hiçbir Allah yok. Seni noksan olan her şeyden uzak tutarım. Sen âlemlerin Rabbisin. Hamd Sana mahsustur, mülk Sana aittir, Senin ortağın yoktur.

Hazreti İbrahim'in top gibi havaya fırlatıldığı anda Allah'ın emri ulaştı: "Ey Ateş! İbrahim'e karşı serin ve selâmetli ol!" (Enbiya sûresi, 69. âyet)

Ve ateş gül bahçesine dönüşüverdi. Bu olaydan sonra Hazreti İbrahim'e amcakızı Sare ile kardeşi Harran'ın oğlu Lût iman etti. İbrahim Aleyhisselâm, onlarla beraber bu şehri terk etti.[19]

NESLİMDEN ÇOĞUNU

Hazreti İbrahim Aleyhisselâm şöyle dua etmişti:

– Ya Rabbi! Beni de neslimden çoğunu da namazı devamlı olarak ve gereğince kılan kullarından eyle. Duamı lütfen kabul buyur ya Rabbi! Ey Rabbimiz! Beni, annemi, babamı ve bütün müminleri kıyamet günü affeyle! (İbrahim sûresi, 40. ve 41. âyetler)[20]

YEMEĞİNİ DÖKEN MİSAFİR

Hazreti İbrahim, yüz altmış yaşına gelmişti. Bir gün kendisinden iki yaş büyük bir ihtiyarla karşılaştı. İhtiyarın yerinden kalkacak hâli yoktu. İbrahim Aleyhisselâm ona acıdı, onu evine aldı ve sofrasına buyur etti. Beraber yemek yemeye koyuldular. Fakat ihtiyar misafir, yemek yemeyi bir türlü beceremiyordu. Yemeğini yiyemiyor, inatçılığından yedirme yardımını da kabul etmiyordu. Aldığı yemeği gözüne, burnuna sokmaya çalışıyor, nadiren de olsa ağzına götürdüğü de oluyordu. Eli, yüzü ve elbiseleri yemek bulaşığı hâline gelmişti. Sanki o yemeği yememiş, üzerine yemekleri dökmüş, yemek onu yemişti. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm onun bu hâli üzerine şöyle dedi:

– Ey ihtiyar misafirim, neden böyle yapıyorsun? Müsaade et de sana yardım edeyim.

– Ey İbrahim, bunlar ihtiyarlığın getirdikleridir. Seni üzmek istemem, kusura bakma.

– Peki, kaç yaşındasın ki?

– Yüz altmış iki yaşındayım.

Hazreti İbrahim düşündü. Adam kendisinden iki yaş büyüktü. Ellerini kaldırdı "Allah'ım! Beni bu hâle düşürmeden ruhumu al." diyerek Yüce Allah'a dua etti. Çok geçmeden yemeğini yiyemeyen, üzerine başına döken ihtiyar misafirde bir değişme oldu. Hazreti İbrahim, ona dikkatle baktığı zaman ölüm meleği Azrail'in karşısında bulunduğunu anladı. Azrail, yaşlı ihtiyar suretinden kendi asıl suretine gelivermişti.

Ölüm meleği dedi ki:

– Ey İbrahim, vakit geldi. Duan kabul edildi. Yüce dost Allah'ın huzuruna varma zamanıdır. Ben de bu vazifeyi yerine getirmek üzere gelmiş bulunuyorum.

Azrail Aleyhisselâm, Hazreti İbrahim'e ihtiyar misafir şeklinde gelmiş ve ölümü istemesi için Allah'a dua ettirmişti. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm, yüz altmış yaşında Şam bölgesinde Halilu'r-Rahman kasabasına defnedildi.[21]

DÜRÜST İNSANLAR ARASINA

Hazreti Yusuf Aleyhisselâmın Cenâb-ı Hakk'a duaları, Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatılır: "Doğrusu ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü nefis aşırı şekilde kötülüğü emreder. Rabbim acıyıp korumuş başka." (Yusuf sûresi, 53. âyet)

"Ya Rabbi! Sen bana iktidar ve hâkimiyet verdin. Kutsal metinleri ve rüyaları yorumlama ilmini öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Dünyada da ahirette de Mevlam, yardımcım Sensin. Sana tam itaat içinde bir kul olarak canımı al ve beni hayırlı ve dürüst insanlar arasına dâhil eyle. (Yusuf sûresi, 101. âyet)[22]

İKİ RÜYA

Hazreti Yusuf Aleyhisselâm, zindana girdiğinde hapis arkadaşlarından iki tanesi rüya görmüş ve rüyalarını Hazreti Yusuf'a anlatmışlardı. Adamlardan biri:

– Ben rüyamda kendimi üzüm sıkıp şarap yapıyorken gördüm, dedi.

Diğeri de:

– Ben kendimi, başımın üstünde ekmek taşırken gördüm. Kuşlar o ekmeği yiyorlardı, dedi. Hazreti Yusuf, onların rüyalarını şöyle yorumladı:

– Ey iki hapishane arkadaşım. Sizden biri kurtulacak ve tekrar efendisinin hizmetine girecek, ona şarap sunacaktır. Diğerine gelince o asılacak ve kuşlar tepesine konacak, başının etini yiyecektir. Hükmünü ve açıklamasını istediğiniz rüya hakkında hüküm ve takdir böyle olup bitmiştir.

Daha sonra Hazreti Yusuf Aleyhisselâm, kurtulacağını zannettiği adama:

– Efendinin yanında benden bahset, dedi.

Ancak şeytan ona, Yusuf'u efendisine hatırlatmayı unutturdu. Böylece Hazreti Yusuf, birkaç yıl daha hapishanede kaldı. Şarapçıya: "Efendinin yanında benden bahset." demek suretiyle bir hata yapmış ve bu hatanın cezasını uzun bir hapishane hayatı ile ödemişti. Hapse girerken "Ey Rabbim! Hapse girmek bile bunların bana yaptıkları teklifi yerine getirmekten daha hoş ve daha hayırlı geliyor." demesini bilmişti. Çıkarken de Yüce Mevlâ'ya ihtiyacını arz etmesi lazımdı.[23]

SEÇTİĞİMİZ KİMSELERDENDİR

Hak Tealâ Kur'ân-ı Kerîm'de buyurdu ki:

"Kitapta Musa'yı da an. Gerçekten o, Allah tarafından ihlâsa erdirilen bir kul idi, resûl ve nebi idi. Hani ona, Tûr'un sağ tarafından seslenmiş ve özel konuşma için onu huzurumuza almıştık. Ve rahmet ve keremimizden, kardeşi Harun'u da nebi olarak ona ihsan etmiştik.

Kitapta İsmail'i de an. Gerçekten o, verdiği sözü yerine getiren biri idi. Resûl ve nebi idi. Halkına namazı ve zekâtı tavsiye ederdi. Rabbinin razı olduğu biri idi. Kitapta İdris'i de an. Gerçekten o da doğruluğun timsali biri idi, bir nebi idi. Biz onu üstün bir makama yücelttik.

İşte bunlar, Allah'ın nimetine mazhar olmuş olan bu zatlar, Âdem neslinden, Nuh ile beraber gemide taşıdıklarımızın evlâtlarından, İbrahim ve

İsrail'in nesillerinden ve hidayete erdirip seçtiğimiz kimselerdendir. Onlar, Rahman'ın âyetleri okunduğunda ağlayarak secdeye kapanırlardı." (Meryem sûresi, 51-58. âyetler)[24]

YOL GÖSTEREN BİR REHBER

Yüce Mevla Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurdu:

"Biz Musa'ya kitap verdik ve onu, İsrail oğullarına 'Benden başkasını Rab edinmeyin, Benden başkasının himayesine girmeyin.' diye, doğru yolu gösteren bir rehber kıldık. Ey Nuh ile birlikte gemide taşıdığımız kimselerin nesli! Yalnız Bana güvenip, dayanın, Bana şükredin! Şunu bilin ki Nuh, çok şükreden bir kul idi." (İsra sûresi, 2. ve 3. âyetler)[25]

EY MUSA

Hazreti Musa, ailesi ile birlikte Medyen'den Mısır'a dönüyordu. Tûr Dağı'nın da içinde bulunduğu Tuvâ vadisine geldiğinde karanlık ve soğuk bir kış gecesinde bir oğlu dünyaya geldi. Yolunu kaybetmiş, davarları dağılmıştı. En muhtaç olduğu şey ateş idi. Çölde yol alırken uzakta bir ateş gördü. Ateşi gördüğü yere vardığı zaman, kendisine nida edildi:

– Ey Musa! Haberin olsun senin Rabbin Benim! Çıkar ayakkabılarını hemen. Çünkü kutsal vadidesin sen! Tuvâdasın sen! Peygamberliğe seçtim seni, öyleyse iyi dinle sana vahyedileni. Muhakkak ki benim gerçek ilâh. Benden başka yoktur ilâh. O hâlde sen de yalnız bana ibadet et. Beni anmak için namaz eda et. Elbette gelecek kıyamet saati. Neredeyse açıklayasım geliyor onun vaktini. Ta ki her kişi bulsun orada bütün yapıp ettiğini, işlerinin karşılığını. Buna inanmayanlar, nefsinin, arzu ve

ihtiraslarının peşine düşenler, sakın seni ona inanmaktan vazgeçirmesin. Sonra sen de helak olursun.

Hazreti Musa bu sesi işitince vücudu sarsıldı, kalbi yerinden oynadı, sessiz ve hareketsiz bir vaziyette olduğu yerde kalakaldı. Sesin sahibi yine:

– Musa o sağ elinde tuttuğun şey de ne, diye sordu.

Hazreti Musa:

– O, asamdır, üzerine dayanırım, onunla davarlarıma yaprak çırparım, ayrıca onunla daha birçok ihtiyacımı gideririm, diye cevap verdi.

Allahu Tealâ:

– Bırak onu ey Musa, buyurdu.

Hazreti Musa asasını bırakınca, bir de baktı ki o asa kocaman bir yılan olmuş hızla kıvrılıp sürünüyor.

Allahu Tealâ:

– Tut onu, korkma! Biz onu eski hâline çevireceğiz. Bir de elini koynuna sok! Bir başka mucize olarak çıkar onu hiç pürüzsüz parlak mı parlak! Böylece sana en büyük mucizelerimizden birini göstermek istiyoruz. Firavun'a git! Çünkü o iyice azdı, buyurdu.

Musa Aleyhisselâm:

– Ya Rabbi, dedi. Genişlet göğsümü, kolaylaştır işimi, çözüver şu dilimin bağını ta ki anlasınlar sözümü! Bana da ailemden birini, yardımcı kıl, Harun kardeşimi! Onunla beni takviye et. Onu bu işime ortak et ta ki Seni daha çok tesbih ve tenzih edelim ve Seni daha çok analım. Şüphe yok ki Sen, bizim bütün hâllerimizi hakkıyla görmektesin, diye niyazda bulundu.[26]

BİR FAKİR

Musa Aleyhisselâm bir gün bir fakir gördü. Adamcağız, giyeceği olmadığı için kumun içine girmişti. Fakir adam:

– Ya Musa, bana dua et. Cenâb-ı Hak, bana yetişecek kadar dünyalık versin, yoksulluk beni tüketti, dedi.

Musa Aleyhisselâm dua etti ve Hak Tealâ fakire dünyalık verdi. Bir süre sonra Musa Aleyhisselâm bir kalabalık gördü. "Acaba orada ne oluyor?" diye yaklaştığında, o fakirin kalabalığın ortasında olduğunu fark etti. Hemen sordu.

– Bu ne hâldir, ne oluyor burada?

– Bu adam şarap içmiş, kavga etmiş, kavga ettiği adamı da öldürmüş, şimdi ona kısas uygulanacak, dediler.

Musa Aleyhisselâm, bunun üzerine Allah'ın adaletine bir kere daha inandı ve bu cüretinden

dolayı tövbe etti. Sonra da Tevrat'tan şu bölümü okudu: "Eğer Cenâb-ı Hak kullarına rızkı lüzumundan fazla verseydi, yeryüzünde ne azgınlıklar yaparlardı. Allah herkese layık olduğu şeyi vermiştir. Öküzdeki iki boynuz eğer eşekte olsaydı, kimseyi yanına sokmazdı. Bazı acizler olur ki kuvvet kazanır kazanmaz, kalkar acizlerin elini büker."[27]

ONDAN SONRA YİNE ÖLÜM

Nebiler Sultanı Efendimiz şöyle buyurdular:

"Ölüm meleği Azrail Aleyhisselâm, Hazreti Musa'ya gönderilmişti. Musa Aleyhisselâm, karşısına çıkar çıkmaz Azrail'in gözüne bir tokat attı ve onun gözünü kör etti. Azrail Aleyhisselâm, Allahu Tealâ'ya Hazreti Musa ile başından geçen olayı anlattı ve:

– Ey Rabbim, beni ölümü istemeyen bir kuluna gönderdin, dedi.

Bunun üzerine Allahu Tealâ, Azrail'in gözünü geri verdi ve:

– Git, o kula de ki elini bir öküzün üzerine koysun, elinin kapladığı yerde ne kadar kıl varsa, onların sayısı kadar kendisine ömür verdim, dedi.

Azrail Aleyhisselâm, gelip Allahu Tealâ'nın bu emrini söyleyince Musa Aleyhisselâm:

– Ey Rabbim, sonra ne olacak, diye sordu.

Allahu Tealâ da cevaben:

– Ondan sonra yine ölüm, buyurdu.

Musa Aleyhisselâm:

– O hâlde Azrail şimdi canımı alsın, dedi.

Kabrinin de Mescid-i Aksa'ya bir taş atımı mesafede yakın olmasını istedi. Çünkü bu sırada Musa Aleyhisselâm Tiyh sahrasında bulunuyordu.

Orada olsaydım, size Musa Aleyhisselâmın kabrini gösterirdim. Kesib-i Ahmar denilen yerin altında yol tarafındadır."[28]

ENBİYA SÛRESİNDE

Cenâb-ı Hak Enbiya sûresinde buyurdu ki:

"Biz, Musa ile Harun'a, Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için bir ışık ve öğüt olan Furkan'ı (hakkı batıldan ayıran kitabı) verdik. (Enbiya sûresi, 48. âyet)

Biz Musa'dan önce de İbrahim'e hidayet ve akl-ı selim verdik. Biz onun hâlini pekiyi biliyorduk. (Enbiya sûresi, 51. âyet)

Onu Lût ile beraber kurtarıp, bütün insanlar için kutlu ve feyizli kıldığımız diyara ulaştırdık. Ona ayrıca İshak'ı, üstelik bir de Yakub'u ihsan ettik. Hepsini de erdemli insanlar kıldık. Onları buyruklarımızla insanlara doğru yolu gösteren önderler yaptık. Kendilerine hayırlı işler işlemeyi, namaz kılmayı, zekât vermeyi vahyettik. Onlar yalnız Bize ibadet ederlerdi. (Enbiya sûresi, 71-73. âyetler)

Nuh'u da önderlerden kıldık. O İbrahim ve Lût'dan çok önce, Bize yakarmıştı. Biz de duasını kabul buyurup onu, yakınlarını, evlâtlarını ve halkından iman edenleri büyük bir beladan kurtardık. Âyetlerimizi yalan sayan halka karşı da ona destek olup onlardaki haklarını aldık. Gerçekten onlar kötü bir toplum idi. Bu yüzden Biz de onların hepsini suda boğduk.

Davud ile Süleyman'ı da... Hani bir defasında onlar bir ekin konusunda hüküm veriyorlardı. Şöyle ki: Geceleyin bir grup insanın koyun sürüsü ekin tarlasına yayılmış, zarar vermişti. Biz de çözümü ihtiva eden hükmü Süleyman'a bildirdik. Bununla beraber, her birine bir hüküm ve bir ilim verdik.

Dağları ve kuşları Davud'un emrine verdik. Onunla beraber takdis ve ibadet ederlerdi. Biz dilediğimiz her şeyi yapma kudretine sahibiz. (Enbiya sûresi, 76-79. âyetler)

Süleyman'a da şiddetli rüzgârı amade kıldık. Rüzgâr, onun emriyle kutlu beldeye doğru eserdi. Çünkü her şeyin gerçek mahiyetini Biz biliriz. (Enbiya sûresi, 81. âyet)

Eyyub'u da an. Hani o: 'Ya Rabbi, bu dert bana iyice dokundu. Sen merhametlilerin en merhametli olanısın.' diye niyaz etmiş, Biz de onun duasını kabul

buyurup katımızdan bir lütuf ve ibadet edenlere bir ders olmak üzere, hastalığını iyileştirmiş, kendisine aile ve dostlarını bir misliyle beraber vermiştik.

İsmail'i, İdris'i, Zülkifl'i de an! Onların hepsi sabır fazileti ile bezenmişlerdi. Bundan ötürü onları rahmetimize aldık. Gerçekten onlar salih ve erdemli kişilerdi. Zünnûn'u (Yunus) da an. Hani o halkına kızmış, onlardan ayrılmış, Bizim kendisini sıkıştırmayacağımızı sanmıştı. Sonra karanlıklar içinde şöyle yakarmıştı: "Ya Rabbî! Sensin ilah, Senden başka yoktur ilah. Sübhansın, bütün noksanlardan münezzehsin, yücesin! Doğrusu kendime zulmettim, yazık ettim. Affını bekliyorum Rabbim!" Onun da duasını kabul buyurduk ve kendisini o sıkıntıdan kurtardık. İşte Biz müminleri böyle kurtarırız.

Zekeriyya'yı da an. Hani o: 'Ya Rabbi, beni evlâtsız, tek başıma bırakma ki (lütfedeceğin evlâdım) bana vâris olsun. Bununla beraber iyi biliyorum ki, herkes fanidir, herkesten sonra baki kalan, bütün vârislerin en iyisi olan Sensin Sen!' Onun da duasını kabul buyurduk. Ona Yahya'yı armağan ettik. Bunun için de eşini çocuk doğurmaya elverişli hâle getirdik. Doğrusu onlar hayırlı işlere koşuşur, iyilikte yarışır, hem ümit, hem endişe içinde Bize yakarırlardı. Gerçekten Bize derin bir

saygı gösterirlerdi. İffet ve namusunu gerektiği gibi koruyan Meryem'i de an. Biz ona ruhumuzdan üfledik, hem onu, hem oğlunu cümle âlem için bir ibret yaptık.

İşte sizin bu dininiz bir tek dindir. Rabbiniz de Ben'im. Öyle ise yalnız Bana ibadet edin! (Enbiya sûresi, 83-92. âyetler)[29]

DEMİRİ ŞEKİLLENDİRME KUDRETİ

Hazreti Davud, haftanın bir gününü aile fertlerinin karnını doyurmak üzere çalışıp kazanmaya ayırmıştı. Allah'a, kendisine bir kolaylık nasip etmesi için yalvarmış, duasının sonucu olarak Allah da ona zırh yapma sanatını öğretmiş, demiri onun elinde hamur hâline getirmişti.

Allahu Tealâ, Kur'ân-ı Kerîm'de Davud Aleyhisselâm hakkında şöyle buyurdu: "Biz Davud'a tarafımızdan bir imtiyaz verdik: 'Ey dağlar! Ey kuşlar! Onunla beraber tesbih edin, şevke gelip Allah'ın yüceliğini terennüm edin.' dedik. Ayrıca ona demiri şekillendirme kudreti verdik ve 'Bütün bedeni örtecek uzun zırhlar yap, onları dokumada intizama dikkat et. Ve siz de ey Davud ailesi! Hepiniz faydalı ve makbul işler yapınız, çünkü Ben yaptıklarınızı görüyorum.' buyurduk." (Sebe sûresi, 10. ve 11. âyetler)[30]

DAVUD ORUCU

Çok çalışan, bol bol ibadet eden Hazreti Davud bir gün oruç tutup, bir gün de tutmazdı. Bu tür oruca Davud Orucu denilmektedir. [31] Peygamber Efendimiz Davud Aleyhisselâm ile ilgili şöyle buyurmuştu:

– Davud Aleyhisselâma okumak kolaylaştırılmıştı. Böylece hayvanının eyerlenmesini emreder, eyerlenmezden önce baştan sona Zebur'u okurdu. O, kendi el emeğiyle kazandığından başka bir şey yemezdi.[32]

DİL VE YÜREK

Bir gün Hazreti Davud Aleyhisselâm, Hazreti Lokman'dan, bir koyun kesip en iyi yerinden iki parça et getirmesini istedi. Hazreti Lokman da ona, kestiği hayvanın dilini ve yüreğini getirdi.

Birkaç gün geçince Davud Aleyhisselâm, bu defa ondan hayvanın en kötü yerinden iki parça et getirmesini istedi. O, yine dilini ve yüreğini getirdi. Hazreti Davud'un, bu hareketinin sebebini sorması üzerine Lokman Aleyhisselâm şöyle dedi:

– Bu ikisi iyi olursa bunlardan daha iyisi, kötü olursa yine bunlardan daha kötüsü olmaz.[33]

DAHA SEVGİLİ

Allah Resûlü buyurdular ki:

– Hazreti Davud'un duaları arasında şu da vardır: Allah'ım! Senden sevgini ve Seni sevenlerin sevgisini ve Senin sevgine beni ulaştıracak ameli talep ediyorum. Allah'ım! Senin sevgini nefsimden, ailemden, malımdan, soğuk sudan daha sevgili kıl![34]

KARINCANIN TEVEKKÜLÜ

Hazreti Süleyman Aleyhisselâm, bir karıncaya bir sene boyunca ne yiyeceğini sormuştu. Karınca:

– Bir buğday yerim, diye cevap verdi.

O da denemek için karıncayı bir kutuya koydu ve kutunun içine de bir tane buğday attı. Bir sene sonra kutuyu açıp baktığında karıncanın, buğdayın sadece yarısını yediğini gördü. Hazreti Süleyman karıncaya:

– Sen, senede bir buğday yemez miydin, diye sorunca karınca şöyle cevap verdi:

– Ya Süleyman! O, her rızkı bol ve cömertçe veren Yüce Allah rızkımı verirken öyle idi. Ama rızk senin vasıtanla gelince, senin ileride ne yapacağını bilemedim. Ya beni unutursan ki sen unutabilirsin. Ama Rabbim, yarattıklarından hiç kimseyi asla unutmaz. İşte onun için tedbirli davrandım.[35]

BALIĞIN KARNINDA

Yunus bin Metta, İsrail oğullarına gönderilen peygamberlerdendi. Ninova şehri halkına gönderilmiş, orada kendisine sadece iki kişi inanmıştı. Canı sıkılmış, morali bozulmuştu. Allah'tan izin almadan Ninova şehrini terk ediyordu. Gemiye bindi. Gemi hareket etmedi. Kaptan ise gemide suçlu birisinin olduğunu, kur'a çekilmesi gerektiğini yolculara bildirdi. Üç kur'a da Hazreti Yunus'a çıkınca onu denize attılar. O yaptığından dolayı pişmanlık duyarken denizde büyük bir balık onu yuttu. Balığın karnında "Lâ ilâhe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin." diye dua etti. Bu duadan sonra balık, sahile doğru hareket ederek Hazreti Yunus'u ağaçsız çıplak bir yerde bıraktı.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

– Kederli, hüzünlü bir kimse, kardeşim Yunus gibi dua ederse, Allah onun duasına cevap verir.

O dua da şudur: Lâ ilâhe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin. (Ya Rabbi! Sensin ilâh, Senden başka yoktur ilâh. Bütün eksikliklerden uzaksın, yücesin. Doğrusu kendime zulmettim, yazık ettim. Affını bekliyorum Rabbim!)[36]

BOYACININ YANINDA

Hazreti Meryem, Hazreti İsa'yı bir boyacının yanına çırak olarak vermişti. İsa Aleyhisselâm, onun yanında boyacılık öğreniyordu. Bir gün ustanın işi çıktı. Dükkândan ayrılırken Hazreti İsa'ya:

– Hangi elbisenin hangi renge boyanacağını, üzerine koyduğum renkli ipliklerle belirledim. Ben gelinceye kadar onları boya, dedi ve gitti.

Hazreti İsa da bütün elbiseleri bir kazana doldurdu ve kaynattı. Boyacı dönüp geldiğinde elbiseleri sorunca, Hazreti İsa hepsini boyadığını söyledi.

Boyacı ustası:

– Hani neredeler, deyince İsa Aleyhisselâm:

– İşte burada, dedi ve kazanı gösterdi.

Boyacı hayretle:

– Hepsini buna mı doldurdun, diye sorunca Hazreti İsa:

– Evet, diye cevap verdi.

Boyacı:

– Ne yaptın sen! Hepsini mahvettin, hepsini mahvettin. Sahiplerine ne diyeceğim şimdi ben, diye söylenirken bir yandan da Hazreti İsa'ya hiddetle bakıyordu.

Hazreti İsa:

– Acele etme, bir defa bak, deyince adam baktı ve elbiseleri kazandan tek tek çıkardı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Her elbise, sahibinin istediği renge boyanmıştı. Boyacı, bu hâle şaşıp kalmış ve bu işin Allah'tan gelen bir takdir ve ikram olduğunu anlamıştı.[37]

HAZRETİ İSA'NIN HAVARİLERİ

Hazreti İsa'nın havarilerinin Yüce Mevla'ya yakarışları, Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatılır: "Ya Rabbena! İndirdiğin kitaba iman edip Elçinin yolunu tuttuk. Sen de bizi, birliğini ve nebilerini taşıyan şahitlerle birlikte yaz." dediler. (Âl-i İmrân sûresi, 53. âyet)[38]

SON PEYGAMBER HAZRETİ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

MAKAM-I MAHMÛD

Peygamber Efendimize, “Sana mahsus olmak üzere gecenin bir kısmında kalkıp Kur’ân oku, teheccüd namazı kıl. Böylece Rabbinin seni makam-ı mahmûda eriştireceğini umabilirsin.” (İsra sûresi, 79. âyet) mealli âyetteki makam-ı mahmûddan soruldu.

Gönüller Sultanı Efendimiz:

– Bu şefaattir, diye cevap verdi.[39]

EN FAZİLETLİ SÖZ

Gönüller Sultanı Efendimiz buyurdular ki:

– Ben ve benden önceki peygamberlerin söyledikleri en faziletli söz, "Lâ ilâhe illallahu vahdehu la şerike leh lehül mülkü ve lehül hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir. (Allah'tan başka ilâh yoktur, O tektir, O'nun ortağı yoktur, mülk O'nundur, hamd O'na aittir. O, her şeye kadirdir.)" sözüdür.[40]

KIYAMET GÜNÜNDE

Allah Resûlü buyurdu ki:

"Allahu Tealâ, kıyamet gününde bütün insanları toplayacak ve onlar da bu buluşmada şöyle diyecekler:

– Rabbimiz katında birinin şefaatini göndersek de bu güç hâlden bizi kurtarıp rahata erdirsin. Ve bu istekle Âdem Aleyhisselâma gelip:

– Sen insanların babası Âdem'sin. Allah seni eliyle yarattı. Onun katında şefaatte bulun ki bu güç durumda biraz rahata kavuşalım, diyecekler.

Âdem Aleyhisselâm:

– Ben bunu yapamam, diye cevap verecek, yaptığı hatasını hatırlayıp Rabbinden hayâ edecek ve insanlara Nuh Aleyhisselâma gidin, diye tavsiyede bulunacak.

İnsanlar, Nuh Aleyhisselâma gelince Nuh Aleyhisselâm onlara cevaben:

– Ben bunu yapamam, diyecek ve yaptığı hatayı hatırlayıp Rabbinden hayâ edecek.

Sonra da insanlara Allah'ın kendisini dost edindiği İbrahim Aleyhisselâma gitmelerini söyleyecek. İnsanlar İbrahim Aleyhisselâma gelecekler, ancak o da:

– Ben bu işi yapamam, diye cevap vererek, hatasını hatırlayıp Rabbinden hayâ edecek.

İnsanlara, Allah'ın kendisi ile kelâm buyurduğu ve Tevrat'ı gönderdiği Musa Aleyhisselâma gidin, diye tavsiye edecek.

İnsanlar Musa Aleyhisselâma geldiklerinde o da:

– Ben bunu yapamam, diyecek ve yaptığı hatasını hatırlayarak Rabbinden hayâ edip, insanları Allah'ın ruhu ve kelimesi olan İsa Aleyhisselâma yönlendirecek.

İnsanlar İsa Aleyhisselâma gelince Hazreti İsa onlara:

– Ben bunu yapamam, kendisinin geçmiş ve gelecek günahlarının af buyrulduğu Allah'ın kulu Muhammed Aleyhisselâma gidin, diye yol gösterecek.

İnsanlar sonra bana gelecekler. Ben de şefaat için Rabbimden izin isteyeceğim, izin verilecek ve Rabbimi görünce secdeye kapanacağım. Allahu Tealâ beni, dilediği kadar secde hâlinde bırakacak. Sonra bana:

– Ey Muhammed! Söyle, söylediğin dinlenecek; dile, dilediğin verilecek; şefaat et, şefaatin kabul olunacak, buyrulacak.

Ben de bunun üzerine başımı kaldırıp, Rabbimin bana öğrettiği hamdlerle kendisine hamd edeceğim. Sonra da şefaatte bulunacağım ki bana bir sınır tayin edilecek; bu sınır içerisinde kalanları cehennemden çıkarıp cennete koyacağım."[41]

ATEŞİ HARAM KILACAK

Rahmet Peygamberi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle müjde verdi:

– Kim Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şehadet ederse Allah, ona ateşi haram kılacak ve her ne amel üzere olursa olsun Allah onu cennetine koyacaktır.[42]

YAĞMUR YAĞIYORDU

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yağmur yağması için mübarek elini yukarı kaldırdığında yağmur yağıyordu. Sütannesi Halime, bunu defalarca yapmıştı. Bitkiler, hayvanlar suyla şifa buluyordu.[43]

AYIN İKİYE AYRILMASI

Boykot yıllarıydı. Mekkeli müşrikler Sevgili Peygamberimizden mucize istemişler, o da parmağıyla aya işaret etmiş ve ay ikiye ayrılmış, sonra tekrar eski hâline dönüp birleşmişti. Müslümanların işkenceye maruz kaldığı hassas bir dönemde ayın bu görünüşü Mekkelileri hayrete düşürmüştü. Müşrikler, bu olaya bir itirazda bulunamamışlar, bunun büyü olduğunu ileri sürmüşlerdi.[44]

Kur'ân-ı Kerim'de bu olay şöyle anlatılmaktadır: "Kıyamet saati yaklaştı, ay bölündü. Ama o müşrikler her ne zaman bir mucize görseler sırtlarını döner, 'Bu kuvvetli ve devamlı bir büyüdür.' derler. Onlar hakkı yalan saydılar, heva ve heveslerine uydular. Hâlbuki her iş gibi bu nübüvvetin de kararlaştırılmış bir sonu elbette vardır. (Kamer sûresi, 1-3. âyetler)

ALLAH BABANI KORUYACAKTIR

Sahabeden Münbit (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Allah'ın Elçisini görmüştüm. 'La ilâhe illallah, derseniz kurulursunuz.' diyordu. Böyle söyleyince insanlardan kimisi ona tükürüyor, kimisi başına toprak atıyor, kimisi de kötü sözler söylüyordu. İkindi vaktine kadar bu böyle devam etti. O sırada Peygamberimizin kızı Hazreti Fatıma, içinde su dolu bir kapla ağlayarak geldi. Allah Resûlü, elini yüzünü yıkadı ve getirilen sudan içti. Sonra da kızına:

– Kızım ağlama! Kuşkusuz Allah babanı koruyacaktır, dedi.[45]

MİRAÇTA PEYGAMBERLER

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Miraçta Peygamberlerle görüşmesini şöyle anlattı:

"... Cebrail ile dünya semasına kadar geldik. Kapının açılmasını istedi. Kapıdan geçince, orada Hazreti Âdem Aleyhiselâm'ı gördüm. 'Bu babanız Âdem'dir! Selâm ver ona!' dendi. Ben de selâm verdim. Âdem Aleyhisselâm selâmıma karşılık verdi ve sonra bana:

– İyi evlât hoş gelmiş, iyi peygamber hoş gelmiş, dedi.

Sonra Cebrail beni yükseltti ve ikinci semaya geldik. Bize kapı açıldı. İçeri girince Hazreti Yahya ve Hazreti İsa Aleyhisselâm ile karşılaştım. Onlar teyze oğullarıydı. Cebrail:

– Bunlar Hazreti Yahya ve Hazreti İsa'dır, onlara selâm ver, dedi.

Ben de selâm verdim. Onlar da selâmıma karşılık verdiler. Sonra Cebrail beni üçüncü semaya çıkardı. Kapı bize açıldı. İçeri girince Hazreti Yusuf Aleyhisselâmla karşılaştık. Cebrail:

– Bu Yusuf'tur! Ona selâm ver, dedi.

Ben de selâm verdim. Selâmıma karşılık verdi:

– İyi kardeş hoş gelmiş, iyi peygamber hoş gelmiş, dedi.

Sonra Cebrail beni dördüncü semaya çıkardı. Kapıyı çaldı. Kapı açıldı, içeri girdiğimizde Hazreti İdris Aleyhisselâm ile karşılaştık. Hazreti Cebrail:

– Bu İdris'tir, ona selâm ver, dedi.

Ben selâm verdim. O da selâmıma karşılık verdi. Beşinci semaya geldik. Cebrail kapıyı çaldı. Kapı açıldı, içeri girince Harun Aleyhisselâm ile karşılaştık. Sonra Cebrail beni yükseltti ve altıncı semaya geldik. Kapıyı çaldı. İçeri girince Hazreti İbrahim Aleyhisselâm ile karşılaştık. Cebrail:

– Bu baban İbrahim'dir. Ona selâm ver, dedi.

Ben selâm verdim. O da selâmımı aldı. Sonra:

– İyi oğlum hoş geldin, salih peygamber hoş geldin, dedi.

Sonra Sidretü'l-Münteha'ya çıkarıldım. Buranın meyveleri iri idi, yaprakları da fil kulakları gibiydi. Cebrail bana:

– İşte bu, Sidretü'l-Münteha'dır, dedi.[46]

AYDIN YÜZLÜ VE GÜZEL YARATILIŞLI İDİ

Hicret yolculuğu sırasında Hazreti Peygamberin uğrayıp çadırında istirahat ettiği cömert, iffetli ve cesur bir kadın olan Atike binti Halid ile Allah Resûlü arasında şöyle bir konuşma geçmişti:

– Bu keçi niçin burada duruyor?

– Sürüden geri kaldı da ondan.

– Sütü var mı?

– Hayır! Bunun vücudunda kan yoktur, nereden süt verecek?

– Keçiyi sağmama izin verir misiniz?

– Tabii!

Daha sonra Peygamberimiz ev sahibinden büyükçe bir kap istedi. Besmele çekip dua okuduktan sonra mübarek elini keçinin beline sürünce, keçinin süt damarları harekete geçerek memeleri

süt ile doldu. Efendimiz, elindeki kap doluncaya kadar keçiyi sağdı. Ev sahibi, arkadaşları ve kendisi sütten kana kana içtiler. Keçiyi tekrar sağıp sütünü ev sahibine bıraktıktan sonra yollarına devam ettiler.[47]

Bir süre sonra hanımın kocası eve gelip de kaptaki sütü görünce, sütün nereden geldiğini sordu. Atike binti Halid de durumu baştan sonra anlattı. Kocası:

– Vallahi Kureyş'in peşine takılıp takip ettiği adam bu olabilir, anlat bakalım nasıl bir adamdı, deyince Atike, Peygamberimizi anlatmaya başladı:

– Aydın yüzlü ve güzel yaratılışlı idi. Şişman olmadığı gibi zayıf ve ince de değildi. Gözlerinin siyahı ve beyazı birbirinden iyice ayrılmıştı. Saçı, kirpik ve bıyıklarındaki kıllar gürdü. Sesi kalındı. Sustuğu zaman vakarlı, konuştuğu zaman da heybetli idi. Uzaktan bakıldığında insanların en güzeli ve en sevimlisi görünümündeydi. Yakından bakıldığında da tatlı ve hoş bir görünüşü vardı. Çok tatlı konuşuyordu. Orta boylu idi. Bakan kimse, ne kısa ne de uzun olduğunu hissederdi. Üç kişinin arasında en güzel görüneni ve nur yüzlü olanıydı.

Arkadaşları, ortalarına almış durumda hep onu dinlerler, buyurduğu zaman da hemen buyruğunu yerine getirirlerdi. Konuşması tok ve kararlı idi.[48]

CUMA GÜNÜ

Allah Resûlü bir gün şöyle buyurdu:

– Cuma, en hayırlı günlerinizden biridir. Hazreti Âdem Aleyhisselâmın toprağı o gün yaratıldı, ruhu o gün kabzedildi. Kıyamette Sûr'a o gün üflenecek, tekrar dirilme o günde olacak. Öyleyse o gün, bana salâvatı çok okuyun. Çünkü salâvatlarınız bana arz edilir.

Orada bulunanlar:

– Salâvatlarımız size nasıl arz edilir? Siz çürümüş olacaksınız, dediler.

Gönüller Sultanı Efendimiz şöyle buyurdu:

– Allahu Tealâ Hazretleri, toprağa peygamberlerin cesetlerini yemeyi haram kıldı! [49] Allah toprağı cumartesi günü yarattı. Ondaki dağları pazar günü yarattı, ağaçları pazartesi günü yarattı. Mekruhları salı günü yarattı. Nuru, çarşamba günü yarattı ve onda hayvanları perşembe günü yaydı. Hazreti

Âdem'i, cuma günü ikindi vaktinden sonra, ikindi ile gece arasındaki gündüz vaktinin en son saatinde en son mahlûk olarak yarattı. [50]

BEN ACİZ BİR KULUM

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) elbisesinin temiz ve tertipli olmasına önem verir, elbisesiyle övünmez, bu konuda lüks ve israfa kaçmazdı. Yeni bir elbise giydiğinde Allah'a hamd eder, elbisenin hayra vesile olmasını diler, elbisenin örttüğü organların şerrinden de Allah'a sığınırdı. Gerektiğinde yünden, pamuktan, hatta keçi kılından dokunmuş elbiseyi giyer ve tevazu göstererek:

– Ben aciz bir kulum, buyururlardı.[51]

BİZİ ALDATAN BİZDEN DEĞİLDİR

Peygamber Efendimiz, bir gün çarşıyı denetlemekte idi. Bir dükkânının tezgâhında duran buğday çuvalına elini daldırdı. Üstteki buğdaylar iri, parlak ve kaliteliydi, fakat çuvalın içinden Efendimizin eline ıslak ve kötü buğdaylar geldi. Allah Resûlü, dükkân sahibine bu durumun sebebini sordu.

Dükkân sahibi:

– Böyle yapmazsam satamam, deyince Efendimiz:

– Bizi aldatan bizden değildir, buyurdu.

Emir verdi, ıslak buğdaylar çuvalın üzerine çıkarıldı ve öyle satıldı.[52]

BANA BAKAN KENDİSİNİ GÖRÜR

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir mecliste otururlarken, oraya İslâmiyet'in baş düşmanlarından Ebu Cehil geldi. Hiçbir şey konuşmadan Peygamberimizin yüzüne epey dikkatlice baktıktan sonra:

– Ya Muhammed! Sen ne kadar çirkin suratlı, acayip görünüşlü bir insansın, dedi.

Peygamberimiz hiç kızmadan ve hiddetlenmeden ona:

– Doğru söylüyorsun ya Ebu Cehil, buyurdular.

Orada bulunanlar, bundan pek bir şey anlamamışlardı. Biraz sonra, aynı yere Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) geldiler. O da bir süre Peygamber Efendimizin mübarek yüzüne baktıktan sonra:

– Ya Resûlullah! Anam, babam, nefsim ve bütün varlığım sana feda olsun. Sen ne kadar güzel yüzlü, güzel görünüşlü, tatlı sözlüsün. Ben, senden daha güzel bir insan görmedim, dedi.

Peygamber Efendimiz ona da:

– Doğru söyledin Ya Ebubekir, buyurdular.

Peygamber Efendimiz, her iki zıt söze de aynı şekilde karşılık vererek tasdik edince yanındakiler:

– Ya Resûlullah! Biri "Çirkinsin." dedi. Onu tasdik ettiniz, diğer birisi ise "Güzelsiniz." dedi onu da tasdik ettiniz. Bu nasıl oluyor bize anlatır mısınız, dediler.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

– Ben aynayım. Kim bana bakarsa kendisini görür. Ebu Cehil, kendi çirkinliğini gördü "Çirkinsiniz." dedi. Ebubekir ise kendi yüzündeki nuru seyretti "Çok güzelsiniz." dedi.[53]

SÜNNETE UYMANIN MÜKÂFATI

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnete uymanın mükâfatını şöyle müjdeledi:

– Kim ümmetimin fesadı zamanında (dinin esaslarının sarsıldığı, ümmetin dağılıp parçalandığı ve İslâmi düşüncelerin yok edilmeye çalışıldığı bir dönemde) benim sünnetimin bir tanesini yaparsa şehit sevabı kazanır![54]

YETMİŞ YILDAN BERİ YUVARLANAN TAŞ

Bir gün sahabileri Peygamber Efendimizin huzurundayken müthiş bir gürültü işitildi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bunun üzerine şöyle buyurdu:

– Şu gürültü, yetmiş senedir yuvarlanıp şimdi cehennemin dibine düşmüş bir taşın gürültüsüdür!

Kimse bir şey anlamamıştı. Yaklaşık bir saat sonra bir sahabi gelip Peygamberimize şöyle söyledi:

– Ya Resûlullah! Biraz önce yetmiş yaşına giren meşhur falan münafık öldü![55]

HURMA KÜTÜĞÜ

Mescid-i Nebevî yapılmadan önce Sevgili Peygamberimiz bir hurma kütüğüne dayanır ve hutbe okurdu. Yeni minberin yapılmasından sonra Peygamberimiz, yeni minberde hutbe verirken bir ağlama ve inilti sesi duyuldu. Herkes bu ağlama sesini işitmiş, sahabiler çok şaşırmıştı.

Peygamberimiz yeni minberden aşağıya indi. Yıllarca üzerinde hutbe okuduğu eski hurma kütüğüne yaklaştı. Mübarek eliyle eski kütüğü sıvazladı. Çok iyi hizmetler yaptığını, görevinin bittiğini, ağlamaması gerektiğini tembihledi. Hurma kütüğü ağlamayı, feryadı bıraktı.

Daha sonra Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– Eğer onu sakinleştirmeseydim kıyamete kadar ağlayacaktı, iniltisini herkes duyacaktı.[56]

BEN ZEHİRLİYİM

Hayber'in fethinde bir Yahudi kadının, Peygamberimizi öldürmek amacıyla ona kızartılmış zehirli koyun eti sunması üzerine, et bağırdı:

– Ya Resûlullah beni yeme, ben zehirliyim![57]

DEVEYİ TUTAMADIM

Cabir bin Abdullah (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

– Bir seferde Sevgili Peygamberimiz ile beraber bulunuyorduk. Benim devem geri kaldı. Bunun üzerine Allah Resûlü onu dürttü. Deve birden sıçrayıverdi. Bundan sonra artık Resûl-ü Ekrem'in sözünü işiteyim diye devenin dizginini kasıyor, fakat onu durduramıyordum.[58]

DACİN ADLI KUŞ

Hazreti Aişe (radıyallahu anha) şöyle anlatmıştı:

– Hücre-i saadette Dacin adında bir kuş vardı. Resûlullah dışarı çıktığı zaman oynaşır, çırpınır, ileri geri gelir giderdi. Allah Resûlünün içeri girdiğini hissedince sakinleşir, O evde olduğu sürece O'nu rahatsız etmemek için hiç yerinden kıpırdamazdı.[59]

BİR BEDEVİ

Bir bedevi gelerek Peygamber Efendimize:

– Senin Allah elçisi olduğunu ne ile bileyim, dedi.

Allah Resûlü:

– Hurma ağacından şu salkımı çağırmamla, o benim Allah'ın elçisi olduğuma şehadet eder, dedi ve onu çağırdı.

Salkım, ağaçtan inmeye başlayıp Resûlullahın yanına düştü ve:

– Selâm senin üzerine olsun ey Allah'ın Resûlü, dedi.

Sonra Peygamber Efendimiz:

– Haydi, yerine dön, emredince salkım yerine döndü ve eski yerine kaynadı.

Bedevi, bu manzara karşısında hemen Müslüman oluverdi.[60]

NAZARINI SEMAYA ÇEVİRİRDİ

Gönüller Sultanı Efendimiz, oturup konuştuğu zaman vahiy bekleyerek veya Mele-i A'la'ya iştiyak duyarak çok sık nazarını semaya çevirirdi.[61]

TOPLUMDAKİ KÖTÜLÜKLER

Gönüller Sultanı Efendimiz buyurdular ki:

"Allah'ın emir ve yasaklarına uyan iyi kimse ile yasakları işleyen kimselerin durumları, bir gemiye binip kur'a çekerek, geminin alt ve üst katlarına yerleşen yolculara benzer. Öyle ki alt katta oturanlar, su ihtiyaçlarını giderirken üsttekilerin yanından geçip onları rahatsız etseler; alttakiler, bu duruma son vermek için bir balta alarak geminin dibini delmeye başlasalar, üsttekiler hemen gelip:

– Yahu ne yapıyorsunuz, diye sorunca alttakiler:

– Biz su ihtiyacımızı görürken sizi rahatsız ediyorduk, hâlbuki suya muhtacız. Şimdi sizi rahatsız etmeden yerimizi delerek bu şekilde elde edeceğiz, deseler ve üsttekiler bu işte onlara engel olsalar hem kendilerini kurtarırlar, hem onları kurtarmış olurlar.

Eğer onları yaptıkları işte serbest bıraksalar, hem onları helâk ederler hem de kendilerini helâk ederler."[62]

PEYGAMBERLERİN İMAMI

Nebiler Sultanı Efendimiz şöyle buyurdular:

– Kıyamet günü geldiğinde ben peygamberlerin imamı, hatibi ve onlar arasında şefaat etmeye yetki sahibi olacağım.[63]

Bana şunlar verilmiştir ki bunlar, benden önceki peygamberlerden hiçbirine verilmemiştir: Her peygamber sadece kendi milletine gönderilmiştir. Ben bütün insanlara ve cinlere gönderildim.

Bana ganimetler helâl kılındı. Hâlbuki benden öncekilerden kimseye helâl değildi. Yer, bana temiz, pak ve mescit kılındı. Her kim namaz vaktine girerse, nerede olursa olsun namazını kılar. Ben, bir aylık mesafede olan düşmanımın içine düşen bir korku ile yardıma mazhar oldum. Bana şefaat etme yetkisi verildi.[64] Ben veciz sözlerle gönderildim. Benimle peygamberler son buldu. Saflarımız meleklerin safları düzeninde kılındı. Bana, Bakara sûresinin sonundaki iki âyet verildi. (Amenerresûlü) Bu

âyetler, Arş'ın altındaki hazinedendir. Bana, Arş'ın anahtarları verildi. Ahmet diye isimlendirildim. Ümmetim en hayırlı ümmet kılındı. Benim geçmiş ve gelecek günahlarım affedildi. Bana Kevser verildi. Her insanın bir şeytanı vardır. Benim de vardı, fakat Allah bana yardım etti de sonunda bana teslim oldu. Kıyamet günü Livaü'l-Hamd sancağının sahibiyim.[65]

GÜL KOKUSU

Enes bin Malik şöyle anlatmıştı:

– Peygamber Efendimiz, Medine sokaklarının birinden geçtiğinde O'nun misk gibi kokusu hemen sezildiğinden halk, o yoldan Peygamberimizin geçtiğini söylerdi. Bizler, Peygamber Efendimizin gelişini kokusunun güzelliğinden anlardık. Peygamberimizin başını sıvazladığı, yüzünü okşadığı çocukların üzerlerine sinen o eşsiz gül kokusundan dolayı, bu çocuklar çevrelerinde hemen fark edilirdi. Ayrıca ömür boyu o kokuyu muhafaza ederlerdi. Peygamberimiz yaratılıştan temiz olduğu gibi, vücudundan çıkan fazlalıklarda da diğer insanlarda olduğu gibi kokuşma yoktu.[66]

DÜNYADA VE AHİRETTE

Nebiler Sultanı Efendimiz şöyle dua ederdi:

– Allah'ım! Senden dünyada ve ahirette af ve afiyet istiyorum![67] Allah'ım! Bizi nefsin, şeytanın, cinlerin ve insanların şerrinden koru![68] Allah'ım! Bizi, dünyada Senin sevgin ve bizi Sana ve Senin emrettiğin gibi olmaya yaklaştıracak şeylerin sevgisiyle, ahirette ise rahmetini ve cemalini bize göstermekle rızıklandır.[69]

VUSLAT

Rebiyülevvel ayının on ikisi, Pazartesi günüydü. Güneş batıya doğru kayıyordu. Peygamber Efendimizin mübarek başları, Hazreti Aişe'nin kucağında, göğsüne dayalı idi. Dili, Allah'ı zikretmekle meşguldü.

Babasının bu hâli, orada bulunan Hazreti Fatıma'nın yüreğini âdeta dağlıyordu. Bir ara Peygamber Efendimizi bağrına bastı ve "Vay babamın çektiği ıstıraba..." diyerek gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

– Bugünden sonra baban, hiçbir zaman ıstırap çekmeyecektir, buyurdu ve ilâve etti: Kızım! Sakın ağlama! Ben vefat ettiğim zaman "İnnâ lillahi ve innâ ileyhi raciûn (Muhakkak ki biz, Allah'tan geldik ve Allah'a döneceğiz)" de![70]

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), fani dünyada artık son dakikalarını yaşıyordu. Bu esnada Hazreti Cebrail, Hazreti Azrail ile birlik-

te geldi. Vahiy meleği, Efendimizin yanına kadar geldi, hâl ve hatırını sordu ve sonra:

– Ölüm meleği Azrail içeri girmek için izin ister, dedi. Peygamberimiz müsaade edince Hazreti Azrail içeri girdi. Efendimizin önünde oturdu:

– Ya Resûlullah! Yüce Allah, senin her emrine itaat etmemi bana emretti. İstersen ruhunu alacağım, istersen sana bırakacağım, dedi.

Peygamber Efendimiz Cebrail'e baktı. O da:

– Ya Resûlullah! Mele-i A'lâ seni beklemektedir, dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

– Ey Azrail! Gel, görevini yerine getir, buyurdu.

Mübarek başları Hazreti Aişe'nin kucağında, göğsüne dayalıydı. Yanında su kabı vardı. İki elini suya batırıp ıslak ellerini mübarek yüzlerine sürdü. Mübarek dudaklarından "Lâ ilâhe illallah" cümlesi döküldü. Sonra ellerini yüzünden kaldırdı. Gözlerini evin tavanına dikti. Altmış üç yaşında iken mübarek ruhu Refik-i A'lâ'ya yükseldi.[71]

Cenaze işleriyle Hazreti Ali, Fadl bin Abbas ve Üsâme bin Zeyd meşgul oldular. Efendimizin mübarek naaşını Hazreti Ali yıkadı. Amcası Abbas

ile oğulları Fazl ve Kusem de naaşın çevrilmesinde yardımcı oldular. Üsame ile kölesi Şarkan da su döktüler. Peygamberimiz, iç gömleği çıkarılmadan yıkandığı için Hazreti Ali'nin eli, Resûlullahın mübarek vücuduna dokunmamıştı. Yıkama işi bittikten sonra Gönüller Sultanı Efendimiz, üç parça beyaz pamuk bezi ile kefenlenip odanın kapısı açıldı.

Resûlullahın mübarek naaşı, sedirin üzerine konulmuştu. Önce erkekler, sonra kadınlar, en sonra da çocuklar ayrı ayrı namazını kıldılar. Allah Resûlü, hayatında olduğu gibi ölümünden sonra da herkesin imamı olduğu için, O'nun cenaze namazında kimse imam olmadı.

Hazreti Aişe'nin odası küçüktü. Bu sebeple namaz, gece yarısına kadar devam etti. "Peygamberler, öldükleri yere defnolunurlar." hadisi uyarınca Efendimiz, Hazreti Aişe'nin odasına defnedildi. Son nefesini verdiği yere, ensardan Ebu Talha tarafından yer kazıldı ve Nebiler Nebisi, salıyı çarşambaya bağlayan gece yarısı defnedildi. Mübarek naaşını, kabr-i saadete Hazreti Ali, Fazl, Üsame ve Abdurrahman bin Avf indirdiler. Allah, hepimizi Gönüller Sultanı Efendimizin şefaatine nail eylesin. Âmin.[72]

EVDEKİ HÂLİ NASILDI

Allah Resûlünün vefatından sonra Hazreti Aişe'ye sordular:

– Allah'ın elçisinin evdeki hâli nasıldı?

Hazreti Aişe (radıyallahu anha) şöyle cevap verdi:

– O, kendi işini kendi görmekten hoşlanırdı. Arkadaşları, bütün işini yapmaya hazır olmalarına rağmen O bunu istemezdi. Evdeyken, elbiselerini yamar, evi süpürür, keçileri sağar, develeri bağlar ve yemlerini verirdi. Ayrıca ayakkabılarını ve delik su kırbalarını tamir eder, hizmetçilere de yardım ederek onlarla birlikte hamur yoğururdu. Çarşıdan yiyeceğini kendi taşır, birisi "Ey Allah'ın Elçisi! İzin ver ben taşıyayım." dediğinde "Her mümin taşıyabiliyorsa, kendi yükünü kendi taşısın." derdi.[73]

NE O'NDAN ÖNCE NE DE O'NDAN SONRA

Hazreti Ali Resûlullahı şöyle anlatırdı:

– Resûl-i Ekrem Efendimiz, çok uzun boylu olmadığı gibi kısa boylu da değildi, orta boylu bir insandı. Saçları kıvırcık değildi, düz de değildi, dalgalıydı. Şişman değildi, yuvarlak yüzlü de değildi, yanakları uzuncaydı. Rengi kırmızıya çalan, beyazdı. Gözleri siyah ve kirpikleri uzundu. El ve ayaklarının parmakları kalıncaydı. Eklem yerleri ve iki küreğin birleşme yeri olan omurgası iri idi. Bir tarafa dönünce sadece başını çevirmez, bütün vücudunu çevirirdi. Yürürken, yamaçtan iniyormuşçasına öne meylederek yürürdü. İki omuzu arasında peygamberlik mührü vardı. O, peygamberlerin sonuncusu idi. İnsanların en iyi kalplisi, en şecaatlisi ve en doğru sözlüsü idi. O ahlakça herkesten yüce, muaşeret yönüyle de insanların en geçimlisi idi.

O'nu aniden gören O'ndan heybet duyardı, bilerek beraber olan kalpten severdi. Çabuk konuşmazdı, her işitenin anlayacağı şekilde teker teker konuşurdu. Onu anlatan şöyle derdi: Ben ne O'ndan önce ne de O'ndan sonra O'nun gibisini görmedim.[74]

ŞU İKİ ADAMDAN BENİ KURTAR

12. asrın Suriye Atabeylerinden Nurettin Zengi, bir gece, Halep'te Peygamber Efendimizi rüyasında gördü. Kendisine tebessüm ederek bakan Resûl-i Ekrem Efendimiz, iki mübarek parmağıyla iki adamı işaret ederek:

– Nurettin, şu iki adamdan beni kurtar, demişti.

Heyecanla uykudan uyanan Nurettin Zengi, bir müddet düşünceye daldı ve sonra tekrar uyudu. Fakat aynı rüyayı, aynı gece üç defa görmüştü. Her defasında Peygamber Efendimiz:

– Nurettin, şu iki adamdan beni kurtar, diyerek, iki kır saçlı kimseyi göstermekteydi.

Nurettin Zengi, hemen sabah namazını kıldığı camideki hoca efendiye bu rüyasını anlattı. Hoca

efendi de rüyayı, "Peygamberimiz, bir tehlikededir. Derhâl Medine'ye gitmelisin!" diye yorumladı.

Hemen bir askerî birlikle yola çıkan Nurettin Zengi, bir çok kıymetli hediyeyi de beraberine alarak, Medine'ye doğru ilerledi. Bir haftadan fazla süren bir yolculuktan sonra, nihayet Medine-i Münevvere'ye vardı.

İlk iş olarak, Peygamber Efendimizin kabrini ziyaret etti. Sonra da bütün Medine halkını, getirdiği hediyeleri dağıtmak üzere oraya topladı.

– Sizler, Hazreti Peygamberin aziz komşularısınız, bu hediyelerimi lütfen kabul edin, diyerek herkese ayrı ayrı yardımda bulundu.

Rüyasında kendisine gösterilen adamlara, gelenler içinde rastlayamayınca sordu:

– Buraya gelmeyen kimse kaldı mı acaba?

– Evet, dediler. İki sene önce batıdan gelmiş iki kişi var ki onlar, hiçbir hediye almazlar. Son derece cömert kimselerdir, gece gündüz evlerine kapanıp ibadetle meşgul olurlar. İçimizde en salih kimseler olarak görünürler. İşte o iki zat burada yoklar. Evleri de Resûlullahın kabr-i saadetinin yakınında, şurada.

Derhâl bu iki şahsın yanına giden Nurettin Zengi, güç belâ kapıyı açtırınca bir de baktı ki Hazreti Peygamberin rüyada gösterdiği kır saçlı iki adam bunlardır. Evin ortasında büyükçe bir hasır serili, fakat evde başka hiç bir şey yok. Etrafı iyice tetkik eden Zengi'nin aklına bir şüphe geldi ve adamlara:

– Şu hasırı kaldırın bakayım, dedi.

Kır saçlı adamlar hasırı kaldırınca, altında büyükçe bir merdiven olduğu ve merdivenin yerin altına doğru uzandığı ortaya çıktı.

Bu merdivenden yerin derinliklerine doğru inen adamlar, buradan da Resûlullahın kabrine kadar bir mahzen açmışlardı. İşte o günlerde de tam altına geldikleri Peygamberimizin kabrini delip, Resûlullahın mübarek vücudunu çalmaya hazırlanmışlardı. Daha sonra da ilk fırsatta mübarek nâşı, Avrupa'ya kaçırmayı düşünmekteydiler. Hükümdar Nurettin Zengi'nin sıkıştırması üzerine her şeyi itiraf eden bu iki adam, kendilerinin Avrupa'dan geldiklerini ve Resûlullahın mübarek vücudunu kaçırmak için torbalar dolusu altına pazarlık yaptıklarını apaçık söylediler.

Medine halkını hayretlere düşüren bu olay üzerine, suçlular gereken cezayı gördüler. Daha sonra

da Peygamberimizin kabrinin etrafını kazdırarak kurşun duvar çektiren Nurettin Zengi, Resûlullahın rüyadaki işaretiyle böyle ilginç bir olayı ortaya çıkaran kimse oldu.[75]

SEYAHAT YA RESÛLULLAH

Meşhur Osmanlı Türk seyyahı Evliya Çelebi, birçok ülkeyi gezmesine başlamadan evvel başından geçen bir hadiseyi seyahatine vesile olarak göstermiş ve şöyle anlatmıştı:

"Yemiş İskelesi yakınlarında Ahi Çelebi Camii denilen bir cami vardı. Bir gece rüyamda kendimi o camide gördüm. Derhâl caminin kapısı açılıp içeri nur yüzlü, silâhlı bir kısım asker doldu. Sabah namazının sünnetini kılıp salâvat getirmeye başladılar.

Aradan bir müddet geçtikten sonra, ben yanımda duran askere:

– Sultanım sizi tanıyabilir miyim, dedim.

– Aşere-i Mübeşşere'den Sa'd ibni Ebu Vakkas'ım, deyince mübarek elini öptüm.

– Bu nurlu adamlar kimdir, diye sorduğumda bana onların nebilerin ruhları olduğunu söyledi.

Ve arkadakileri göstererek, onların da diğer evliyaların, ashabın, Kerbelâ şehitlerinin ruhları olduğunu anlattı. Sonra da bana Hazreti Peygamberimizin gelip namaz kıldıracağını, Bilal-i Habeşi Hazretlerinin de müezzinlik yapacağını söyledi. Bana, namazdan sonra mihraptan kalkmadan Resûlullahın elini öper, 'Şefaat ya Resûlullah' diyerek şefaat dilersin, diye de öğretti Ebu Vakkas Hazretleri.

Biraz sonra Hazreti Peygamber Efendimiz teşrif ettiler ve:

– Esselâm-u Aleyküm ya ümmeti, buyurdular.

Oradakiler selâma mukabele ettiler. Bilal-i Habeşi Hazretleri ile beraber müezzinlik ettik. Namazları kıldıktan sonra Hazreti Ebu Vakkas, beni Resûlullahın huzuruna getirdi ve:

– Ya Resûlullah evliya kulun şefaat diler, buyurdu.

Bana da Efendimizi işaret ederek:

– Mübarek elini öp, dedi.

Ben, ağlayarak Resûlullahın mübarek eline sarıldım ve öpmek üzereyken heyecandan kendimden geçmiştim. 'Şefaat ya Resûlullah' diyeceğim yere, 'Seyahat ya Resûlullah' demişim.

Hemen Hazret tebessüm edip:

– Şefaati, seyahati, ziyareti, sıhhat ve selametle kolay eyle ya Rab, buyurdular ve 'Elfatiha' dediler.

Bütün ashap ve orada bulunanlar Fatiha okudular, ben de teker teker hepsinin elini öperek oradan ayrıldım."

İşte Evliya Çelebi bundan sonra seyahate başlamıştır. Ve dünyanın birçok yerini gezmiş, haccı da eda etmiştir. Evliya Çelebi'nin meşhur seyahatnamesinden anladığımıza göre, o sadece gezmekle kalmamış, gezdiği yerleri karış karış hesap ederek her hâliyle kitabına almıştır.[76]

YEDİ BİN ALTIN

Hekimoğlu Ali Paşa zamanında, Peygamber aşığı bir fakir vardı. Uzun zamandır çektiği yoksulluk çilesinden ıstıraplı hâlde, ellerini dergâh-ı ilâhiye kaldırarak şu şekilde sızlandı:

– Ya Rab! Hâlimi sen biliyorsun. Artık sabrım yetmez oldu. Çoluk çocuk perişanız. Borçlarımı ödeyemez duruma düştüm. Resûlün hürmetine, artık bana bir çıkış yolu göster.

Sonra da gönülden bir iltica ile uykuya daldı. Bir müddet sonra, sırlarla dolu bir rüya görmeye başladı.

Resûlullah Efendimiz, yoksul Müslüman'ın karşısında durmakta ve ona şöyle emretmekteydi:

– Sen, bunca yıl fakirliliğine sabrederek imtihanı kazandın. Allah gönülden ilticanı kabul etti. Çilen, artık bitti. Sabah namazından sonra ilk işin Hekimoğlu Ali Paşa'ya gitmek olsun. Ona benden

selâm söyle. Sana bin altın versin. Rüyana inanmayacak olursa, ona her cuma gecesi okumayı âdet edindiği salâvatları, bu cuma gecesi okumadan yattığını söyle. Bu, onu sana inandırmaya yeter.

Fakir kişinin sabah ilk işi, Hekimoğlu Ali Paşa'ya gitmek oldu. Gördüğü rüyayı, ona aynen anlattı ve neticeyi beklemeye başladı. Ancak, Paşa'da hiç bir hareket yoktu. Sadece:

– Efendi, şu rüyanı bir daha anlat, dedi.

Fakir adam, rüyasını bir daha anlattı. Paşa yine tekrar etti:

– Bir kere daha anlat!

Bu anlatma işi, yedi kere tekrarlandı. Fakir üzüldü, ümidi kesilmiş hâlde şöyle dedi:

– Paşam, eğer rüyama inanmıyor, değer vermiyorsan açıkça söyle. Beni tekrar tekrar konuşturup boşuna yorup durma.

Paşa, bu karşılıktan irkilmişti:

– Hâşâ, hâşâ! İnanmamak ne demek? Hele değer vermemek söz konusu bile olamaz. Tam tersine, bu anlattığın benim için hayatımın en değerli, en mutlu olayıdır. Öylesine değerli ki bu olay benim için, bin altınla filan geçiştirilecek bir hâdise değil.

Resûlullahın selâmına nail olduğumu müjdelediğin bu rüyayı her anlatışına, bin altın değer biçiyor ve tekrar tekrar anlatmanı, seni daha fazla mükâfatlandırmak için istiyorum. Şimdiye kadar yedi defa anlattın. Benden yedi bin altın almaya hak kazandın.

Paşa, bu sözleri söyledikten sonra, hizmetçisini çağırdı, tam yedi bin altını rüya sahibi fakirin kucağına birer birer saydırdı. Resûlullah aşığı yoksul, Paşa'nın yanından evine almayı beklediği bin altın yerine, yedi bin altınla döndü. O günden sonra çoluk çocuğu ile ömür boyu mutlu ve ferah bir hayat sürdü.[77]

SÖZLÜK

ahiret: Öldükten sonra dirilip sonsuza kadar kalınacak olan ve Allah'a dünyada yapılanların hesabının verileceği öbür dünya.

arş: Taht, saltanat. Yüce Allah'ın büyüklüğünü ifade eden kavram.

asa: Değnek, sopa, baston.

ashap: Peygamberimizi sağken gören, meclislerinde, konuşmalarında bulunan arkadaşları, sahabe, sahabiler.

âyet: Kur'an sûrelerini meydana getiren cümlelerden her biri.

besmele: "Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ın adı ile" anlamına gelen ve bir işe başlarken söylenilen "Bismillahirrahmanirrahim" sözü, bismillah.

cin: Yüce Allah'ın dumansız ateşten yarattığı, duyularla kavranamayan, insanlar gibi irade ve anlama yeteneğine sahip, ilahî emirlere uymakla yükümlü tutulan yaratık.

cömert: Para ve malını esirgemeden veren, eli açık.

cüzzam: Bulaşıcı bir hastalık çeşidi.

evvel: Önce, ilk, önceki, geçmiş.

ganimet: Savaşta ele geçirilen düşmanın mal varlığı.

günah: Allah'ın yasakladığı suç. Haram ve mekruh.

hadise: Başından geçen olay, hadise.

hamd: Allah'a şükretmek, Elhamdülillah demek.

hayâ: Utanma duygusu, utanma, sıkılma.

ibadet: Allah'ın emirlerini yerine getirme, Allah'a yönelen saygı davranışı.

ihlâs: Samimiyet, içtenlik.

ihsan: İyilik etme, iyi davranma, bağışlama, bağışta bulunma, karşılık beklemeden yapılan yardım, iyilik.

istiğfar: Allah'tan suçlarının bağışlanmasını dileme, tövbe etme.

Kevser: Kıyamette Peygamberimize tahsis edilen, onun sünnetine uyanlara verilen mükâfat veya içilecek olan ve bir kere içenlerin bir daha susamayacağı su.

kutsal: Güçlü bir dinî saygı uyandıran, mukaddes. Uğrunda can verebilecek derecede sevilen.

Livaü'l-Hamd: Ahirette peygamberimizin, ümmetini altında toplayacağı yeşil rahmet sancağı.

makam-ı mahmûd: Şefaat. Peygamberimizin bütün insanlara yapacağı yardımı, şefaati.

Mescid-i Aksa: Kudüs'te bulunan, Peygamberimizin Miraca çıkarken bütün peygamberlerin ruhlarına namaz kıldırdığı ve oradan göklere çıktığı kutsal mescit.

mahsus: Ait, bir kişiye has, özel.

meal: Anlam.

mümin: İnanan, inançlı, imanlı.

Müslüman: Kelime-i şehadet getirerek İslâm dinini kabul eden kimse.

nasip: Bir kimsenin elde edebildiği, sahip olabildiği şey, kısmet, talih.

nazar: Bakış, bakma, göz atma.

Nebi: Kendisine kitap indirilmemiş peygamber.

Rab: Kâinatı düzenli biçimde yaratan, terbiye eden, yaşatan Yaratıcı, Allah.

rahmet: İyilik, güzellik. Allah'ın lütfu, yardımı.

Rahman: Acıyan, merhamet eden manasında Yüce Allah'ın ismi şerifi.

Resûl: Kendisine kitap indirilmiş peygamber.

rızk: Azık, Allah'ın bütün yarattıklarına verdiği nimet.

sadaka: Allah rızası için yoksullara verilen para veya yapılan yardım.

sevap: Hayırlı, iyi davranış karşısında verilen ödül. Allah tarafından verilecek karşılık.

şefaat: Yardım, aracılık. Şehitlerin, hafızların, salihlerin, Peygamberimizin Allah'ın izniyle ahirette yardımı.

şehit: Kutsal sayılan değerler uğruna Allah rızası için ölen kimse.

şeytan: Kötülüklerin başı. Hazreti Âdem'e secde etmediği için cennetten kovulan, insanları Allah'ın emirlerine karşı kışkırtan, kötülüğe yönelten büyük şeytanın adı ise İblis'tir.

Sidretü'l-Münteha: Son sınır. Arş'taki ağacın adı.

suret: Yüz, resim.

tesbih: Allah'ı anma.

tevekkül: Herhangi bir işte elinden geleni yapıp sonucu Allah'a bırakma.

ümmet: Hazreti Muhammed Aleyhisselâma inanıp onun yaptıklarını ve söylediklerini uygulayarak çevresinde toplanan Müslümanların tamamı.

vahiy: Bir emir veya yasağın Allah tarafından Cebrail meleği vasıtasıyla peygamberlere ulaştırılması.

yürek: Kalp, gönül, vicdan.